

СИЛАТА НА ДОБРОТО

Превод от хинди: Райна Маринова, 1989

chitanka.info

В древни времена в Асам имало племе, известно с името куки. От това племе били двамата братя Лунси и Тунси.

Те останали без баща още когато били съвсем малки деца. Освен овдовялата си майка, нямали си никого на света. Но да имат майка също не им било писано. След смъртта на мъжа си тя искала да се омъжи отново, но все не успявала, защото не можела да се отърве от двете деца.

Един ден лошата майка решила да си послужи с измама. Тя изпратила двете деца за вода много надалече. Нищо неподозиращите момчета отишли до най-отдалечения извор в планината. Те поставили стомните си в извора и зачакали да се напълнят. Но стомните им дълго време не се напълвали. Учудени, те се запитали каква може да е причината. Тогава една птичка, кацнала на близкото дърво, им казала:

— Лунси, Тунси, стомните ви не могат да се напълнят, защото дъната им са пробити.

Двамата братя били много изненадани, но като разгледали стомните, се убедили, че птичката е казала истината. Тогава веднага си отишли вкъщи и видели, че майка им я няма. Разплакани, започнали да я викат, но напразно. В къщата било останало само едно козленце. Съседите казали на децата, че майка им е отишла в друго село и те заедно с козлето тръгнали да я търсят.

Дълго вървели двамата братя с козлето, докато най-после стигнали до една бърза и пълноводна река, където видели майка си. Тя преминавала на отсрещния бряг. Зарадван, младият Тунси скочил в реката, но буйните ѝ води го тласкали обратно и не можел да стигне до нея. Тогава заплакал и започнал да я вика. Майка му чула виковете, обърнала се, видяла Лунси, който стоял на брега с козлето, и му казала да отиде при нея сам. Но Лунси не искал да остави малкото си братче. Безпомощен и тъжен, той тръгнал обратно по пътя заедно с Тунси и козлето.

Като се отдалечили малко, Лунси забелязал, че зад тях вървят разбойници. За да се спасят, оставили козлето и, хванати за ръце, двете братчета с все сила побягнали през гората. Изведнъж пред тях се изпречила купа сено и те веднага се скрили в нея. Но разбойниците били хитри. Като не ги видели наоколо, те се досетили, че са в купата и я запалили. За щастие, сеното било мокро и не пламнало веднага.

Лунси и Тунси успели да избягат навреме. Малко след това купата се превърнала в пепел, а разбойниците взели козлето и изчезнали.

Двете деца, преживели още в ранно детство смъртта на баща си, не очаквали, че ще ги остави и майка им. Те изгубили дори козлето. Родната им къща опустяла, селото също опустяло за тях и не им се искало да се върнат там. Затова останали в гората, но не намирали нищо за ядене. Гладът ги измъчвал до смърт. Тунси плачел. И ето че пак им помогнал късметът. Бродейки из гората, намерили царевичен мамул. Нахранили се, напили се с вода и продължили пътя си.

Един ден стигнали до някакво село. Но хората там били много лоши. Те не дали на нещастните деца нито подслон, нито храна. Умният Лунси бързо избягал с братчето си до близката гора и там си направили къщичка от суха трева и шума.

Веднъж, когато Лунси седял пред къщичката и мислел за злочестата си съдба, внезапно отгоре се спуснал ястреб, сграбчил една змия и с нея се заиздигал към небето. Момчето изпищяло. Ястребът се изплашил от писъка му и изпуснал змията. Тя била още жива. На Лунси много му дожаляло за нея. Той я взел, сложил я на сянка под дърветата и я покрил с листа, за да я скрие от погледа на ястреба.

След няколко дни змията се оправила и се върнала при майка си и баща си. Като изслушали разказа ѝ, те веднага я накарали да се отблагодари на своя спасител. Тогава змията се превърнала в старица и отишла в селото на Лунси и Тунси. Тя тръгнала от къща в къща да търси място за нощуване, но всички ѝ отказали. Накрая дошла в къщичката на двамата братя. Лунси ѝ казал:

— Бабо, можеш да останеш у нас, но ние нямаме нищо за ядене.

— Аз искам само подслон — отговорила старицата. — За храната не се безпокойте.

Лунси и Тунси настанили старата жена в къщичката, а те двамата останали да спят на двора.

На сутринта се прибрали и какво да видят: старицата приготвила закуска и за тримата. Двамата братя отдавна не били яли така вкусно! Те се нахранили до насита и отишли да работят. Вечерта отново ги очаквало ядене, приготвено от непознатата гостенка.

Като се хранили така два-три дни, братята започнали да се учудват. Усъмнили се, че по някакъв начин старицата краде от съседите и ще ги опозори. За да разкрият тайната, един ден не отишли

на работа, скрили се наблизо и оттам наблюдавали какво става в къщата.

Но учудването им било безкрайно, когато видели как старицата пълни един съд с ориз, който се ронел от очите ѝ. После от този ориз приготвила оризова каша. Тунси изпитал погнуса от кашата, но разумният Лунси му казал да не показва това пред гостенката.

Един ден селяните отишли на полето да разпределят земята за обработване. На двамата братя дали един неплодороден насип на края на пътя, а хубавата земя взели другите селяни.

Малкият Тунси, който седял под едно дърво близо до нивата, изведнъж извикал на брат си:

— Дървото има очи!

Но преди Лунси да успее да дойде, един селянин го чул и казал на другите. Те веднага се запътили да видят очите на дървото, като се заканили да набият братята, ако лъжат. Но когато дошли, вместо дърво, видели една змия боа. Селяните я убили. После накарали Лунси и Тунси да изчистят месото ѝ и да се върнат веднага. Нещастните момчета натоварили огромната змия върху раменете си и тръгнали към реката. Боата била много тежка, затова бързо се уморили. Но една птичка им казала, че не трябва да спират и те продължили да вървят. Като повървели още, толкова се уморили, че изпуснали змията на земята. Тогава от устата ѝ се изсипали изумително красиви скъпоценни камъни, между които имало и един вълшебен камък. Двете момчета ги събрали и занесли в къщичката си.

Веднъж един човек от селото оставил на пътя едно малко болнаво пиле. Лунси го взел, сложил го върху вълшебния скъпоценен камък и за съвсем кратко време то оздравяло и пораснало. Друг селянин видял как малкото хилаво пиле се превърнало в едро, красиво петле. Той го взел и вместо него донесъл полумъртвото си прасе. Под въздействието на вълшебната сила на камъка, то също оздравяло. Трети човек пък им взел прасето, а оставил полумъртво козленце. Когато и то оздравяло, той им дал една болнава юница.

Двамата братя, които мълчаливо понасяли гнета на съселяните си, този път решили да скрият юницата от погледите им. Те я закарали в планината и там с помощта на вълшебния скъпоценен камък, тя бързо пораснала и всеки месец им давала по едно теленце.

Хората от селото ненавиждали и презирали Лунси и Тунси. Когато имало празник, за да ги унижат, те слагали в чиниите им вместо ядене, пепел и мръсотии и им давали да пият помия. Момчетата ги вземали и се прибирали вкъщи много огорчени.

Дошло време за оран. Всички започнали работа на полето. Лунси и Тунси нямали с какво да обработват земята.

Те седнали край пътя и който минел оттам го молели да им даде за малко лопатата или мотиката си. По този начин успели да обработят част от нивата си. Останалата част изчистили от всички бурени и храсти и ги събрали накуп, за да ги запалят.

В един слънчев ден, когато по небето не се виждало никакво облаче, всички селяни отишли на нивите си да изгорят бурените и храстите, а на двамата братя заповядали да си стоят вкъщи. Но изведнъж, най-неочаквано се появили облаци. Рукнал силен дъжд и загасил огньовете по нивите им. Ядосани, селяните решили да си отмъстят на невинните Лунси и Тунси. Те ги накарали да отидат на нивата си в поройния дъжд и да запалят огън. Безсилни да се противопоставят на селяните, двамата братя тръгнали разплакани. Но за щастие, небето се изчистило и те изгорили всичко докрай.

Дошло време и за сеитба. Двете момчета тръгнали из селото да молят за зърно за посев, но безмилостните селяни не само не им дали, но ги и накарали да стоят на силното слънце и да пазят тяхното зърно. Принудени да изпълнят заповедта, Лунси и Тунси взели лък и стрели. Но докато пазели зърното за посев им хрумнало нещо. Те направили малки топчета от мокра пръст, в които сложили оризови зърна, и ги оставили на слънце да се сушат. После, вместо по птиците, хвърляли топчетата към своята нива. Топчетата падали върху някой камък, разбивали се в него и оризовото семе падало в пръстта. Така те засадили нивата си.

Недалече от това село се намирал дворецът на царя. Той имал дъщеря на име Митхин. Принцесата била не само красива, но и умна и добра. Един ден, когато се разхождала, стигнала чак до къщата на двамата братя. Тунси ѝ се поклонил и я поканил вътре. Той ѝ дал да разгледа скъпоценните камъни и казал, че може да ги притежава, ако се омъжи за брат му. Принцесата се зарадвала, защото харесала Лунси и, решена да се омъжи за него, се върнала в двореца. По пътя си дала обет, че на всяка цена ще изпълни обещанието си.

Приятелките на Митхин съобщили на царя и царицата за желанието на принцесата да се омъжи и те много се зарадвали.

Започнала подготовката за сватбата. За сватбения обред направили пищна украса и поставили един трон за жениха. Поканени били много хора от знатни родове от близо и далеч. Но принцесата върнала всички. Тогава поканили хората от селото. Дошли и двамата братя. Принцесата сложила на Лунси гирлянда от цветя и му казала да седне на трона. Направили венчалния обред. След сватбата Лунси и Тунси, заедно с Митхин се върнали вкъщи.

Постъпката на принцесата опозорила царя. Разгневен, той заявил, че ако Лунси не му даде толкова пари, колкото му поиска, ще му отсече главата. Лунси изпратил повече пари, отколкото му поискал. Но това ядосало още повече царя. Тогава заповядал на момъка да напълни царския обор с крави. За Лунси не било трудно да изпълни и това желание на царя. Но преди това предупредил всички хора от селото на другия ден да не изнасят навън ориз и дрехи да се сушат. Хората му се изсмели и изнесли двойно повече ориз и дрехи на слънце.

На другия ден двамата братя докарали от планината кравите и те изпомачкали прострените дрехи и разпилели ориза на селяните. Лунси и Тунси напълнили краварника на царя и доволни се върнали вкъщи. Осиротелият, измъчен, беден Лунси сега бил зет на царя и дори бил по-богат от него.

В селото, където отишла майката на Лунси и Тунси, годината била неплодородна. Цялата реколта била унищожена от сушата. Селяните нямали какво да ядат.

Майката отишла в селото на Лунси да моли за малко ориз. По пътя научила от селяните за големия късмет на сина си и отишла при него. Лунси я посрещнал с голямо уважение и я настанил в къщата си. Вечерта ѝ разказал за тежкия им живот през изминалите години и тя плакала цяла нощ.

На другия ден Лунси поканил майка си да им гостува по-дълго време, но тя отказала. Трябвало по-скоро да се върне в новия си дом, където я чакали гладни децата ѝ. Освен това много се срамувала от някогашната си постъпка. Тогава Лунси я завел при хамбара и ѝ дал ориз колкото поискала.

На големия празник на селото двамата братя решили да поканят на угощение всичките си съселяни. Те искали да ги накарат да се

засрамят и да променят отношението си към тях. Пред гостите била наредена богатата трапеза, а в чиниите на Лунси и Тунси били сложени пепел и мръсотии. Селяните разбрали колко лошо и несправедливо са се отнасяли с двамата братя и се засрамили.

От този ден нататък Лунси, Тунси и Митхин заживели спокойно и щастливо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.